

*K*assandra von Gotthard zat met een tevreden uitdrukking op haar gezicht aan de oever van het meer in het Charlottenburger park. Ze keek naar de kleine rimpeltjes in het water die veroorzaakt waren door een steentje dat ze er zojuist had in gegoooid. In haar lange sierlijke vingers hield ze nog een klein glad steentje. Ze draalde even en wierp het toen met een nonchalant gebaar in het water. Het was een hete zonnige dag, aan het eind van de zomer, en haar goudkleurige haar viel lang en zacht golvend over haar schouders, aan één kant vastgezet met een ivoren kam. De vorm van de kam in haar gladde gouden haren was net zo volmaakt en sierlijk als de rest van haar gezicht. Ze had enorme, amandelvormige ogen, die net zo donkerblauw waren als de bloemen achter haar in het park. Het waren ogen waarin een lach verborgen leek, en toch straalden ze ook iets teders uit. Ogen die konden strelen en plagen, om dan heel ernstig te worden, alsof ze verloren gingen in een droom die niets meer met het heden te maken had. Net zomin als het Charlottenburger Schloss aan de overkant van het meer iets te maken scheen te hebben met de bruisende stad. Het oude kasteel torende tijdloos boven haar uit, alsof ze eigenlijk meer thuishoorde in een tijdperk dat al verloren was gegaan, dan in het heden.

Zoals ze daar zat in het gras, aan de rand van het meer, zag Cassandra eruit als een vrouw van een schilderij of uit een droom. Haar elegante handen gleden door het gras op zoek naar nog een steentje dat ze kon gooien. Vlak bij haar waggelden eendjes naar het water, toen twee kleine kinderen luid in hun handen klappend op hen toe kwamen rennen. Cassandra bestudeerde hun gezichtjes toen ze lachten en wegrenden.

‘Waar dacht je aan?’ De stem naast haar haalde haar uit haar dagdroom, en met een trage glimlach draaide ze zich om.

‘Niets.’ Haar glimlach werd breder en ze stak een hand naar hem uit. Haar met diamanten bezette zegelring schitterde in de zon. Maar hij zag het niet eens. Hij lette helemaal niet op de juwelen die zij droeg. Het was Cassandra die hem zo fascineerde, die het geheim van leven en schoonheid met zich mee scheen te dragen. Zij was een vraag waarop

hij nooit precies het antwoord zou weten, een kleinood dat hij nooit volledig zou bezitten.

Ze hadden elkaar de afgelopen winter ontmoet, op een feestje ter gelegenheid van zijn tweede boek, *Der Kuss*. De gedurfde inhoud had heel wat beroering in Duitsland teweeggebracht, maar het boek had hem niettemin nog meer erkenning gegeven dan zijn eerste. Het was een zeer gevoelig en erotisch verhaal en hij leek zijn plaats in het hedendaagse literaire wereldje van Duitsland te hebben veroverd. Hij was choquerend, modern, hartstochtelijk en daarbij ook buitengewoon getalenteerd. Op zijn drieëndertigste had Dolff Sterne de top bereikt, en toen had hij zijn droom ontmoet.

De avond dat zij elkaar voor het eerst zagen, had haar schoonheid hem de adem benomen. Hij had van haar gehoord; iedereen in Berlijn wist wie zij was. Ze leek onbereikbaar, ongenaakbaar, en ze zag eruit als een uiterst breekbaar poppetje. Hij had bijna iets van pijn gevoeld toen hij haar voor het eerst zag, gekleed in een goudkleurig zijden gewaad, haar glanzende haren bedekt door een minuscuul goudkleurig hoedje, over haar arm een jas van sabelbont. Maar het was niet het goud of het bont dat hem sprakeloos had gemaakt, het was haar hele verschijning. Haar verstilde aanwezigheid in het geroezemoes van het vertrek en ten slotte haar ogen. Toen ze zich omdraaide en tegen hem glimlachte, dacht hij even dat hij zou sterven.

‘Mijn gelukwensen.’

‘Waarmee?’ Hij had haar even aangestaard, niet in staat een zinnig woord uit te brengen. Hij voelde zich tien in plaats van drieëndertig. Maar toen zag hij dat ook zij nerveus was. Ze was heel anders dan hij had verwacht. Ze was elegant maar niet arrogant. Hij vermoedde zelfs dat ze bang was voor die starende ogen, de drukke menigte. Ze was vroeg vertrokken, geruisloos als Assepoester, terwijl hij andere gasten begroette. Hij wilde haar achternarennen, haar weer vinden en weer zien, al was het maar kort, nog even in die lavendelkleurige ogen kijken.

Twee weken later hadden ze elkaar opnieuw ontmoet. In het park, hier in Charlottenburg. Hij had haar gadeslagen terwijl ze opkeek naar het kasteel en glimlachte naar de eendjes.

‘Komt u hier vaak?’ Ze hadden even zwijgend naast elkaar gestaan. Zijn lange donkere voorkomen stak sterk af tegen haar breekbare schoon-

heid. Zijn haar had de kleur van haar bontjas, zijn gitzwarte ogen keken in de hare. Ze knikte en keek toen naar hem op met die geheimzinnige, kinderlijke glimlach.

‘Als klein meisje kwam ik hier vaak.’

‘Komt u uit Berlijn?’ Het leek een domme vraag maar hij wist niets anders te zeggen.

Ze had gelachen, maar niet onvriendelijk. ‘Ja. En u?’

‘München.’

Ze had opnieuw geknikt en toen hadden ze een hele tijd zwiingend naast elkaar gestaan. Hij vroeg zich af hoe oud ze was: tweeëntwintig, vierentwintig? Het was moeilijk te raden. En plotseling had hij haar kristalheldere lach gehoord, toen ze keek naar drie kinderen die met hun hond aan de lijn aan hun kindermeisje wisten te ontsnappen en tot aan hun knieën het water in liepen. De weerspannige bulldog weigerde weer aan de kant te komen.

‘Ik heb dat ook een keer gedaan. Toen mocht ik van mijn kindermeisje een maand lang niet meer hierheen.’

Hij glimlachte tegen haar. Hij kon zich dat tafereeltje wel voor de geest halen. Ze leek hem nog jong genoeg om te gaan pootjebaden, maar door de bontjas en de diamanten zag ze eruit als iemand die te welopgevoed was om achter een hond aan het water in te rennen. Maar hij kon het bijna voor zich zien, een gouvernante in haar stijve uniform, met een mutsje op, die haar vanaf de kant een standje gaf. En wanneer zou dat zijn geweest? In 1920, of 1915?

Het leek allemaal oneindig ver verwijderd van de worstelingen die hij zelf had doorgemaakt in die tijd. In die jaren had hij het moeilijk gehad, hij moest werken en tegelijk naar school. Iedere ochtend voor hij wegging en iedere middag hielp hij zijn ouders in de bakkerij. Dat stond heel ver af van deze chique vrouw.

Daarna was hij niet meer weg te slaan uit het park Charlottenburg. Hij maakte zichzelf wijs dat hij frisse lucht en beweging nodig had als hij de hele dag had geschreven. Maar eigenlijk wist hij wel beter. Hij was op zoek naar dat gezicht, die ogen, die goudkleurige haren... En eindelijk vond hij haar, opnieuw bij het meer. Ze scheen blij hem weer te zien. En vanaf die dag werd het eigenlijk een stilzwijgende afspraak. Als hij klaar was met schrijven, ging hij wandelen, en als hij het goed uitkiende, was zij daar ook.

Het leek alsof ze waakten over het kasteel, en de plaats innamen van de ouders van de kinderen die bij het meer speelden. Ze hadden het gevoel dat de hele omgeving aan hen toebehoorde, terwijl ze met elkaar spraken over hun jeugd en luisterden naar de dromen die de ander vertelde. Zij had altijd aan het toneel gewild, tot afgrijzen van haar vader, maar die hartenwens was nooit in vervulling gegaan. Ze had altijd geweten dat het nooit echt zou gebeuren, maar nu en dan droomde ze ervan dat ze later een toneelstuk zou schrijven. Ze luisterde altijd gefascineerd als hij het over het schrijven had, hoe hij was begonnen en hoe hij zich voelde toen zijn eerste boek goed werd beoordeeld. De roem en het succes waren nog steeds heel onwerkelijk voor hem en misschien zou dat wel altijd zo blijven. Het was nu vijf jaar geleden sinds zijn eerste roman was uitgekomen en zeven jaar sedert hij vanuit München naar Berlijn was gereisd. Drie jaar geleden had hij een Bugatti gekocht en twee jaar geleden was het schitterende huis in Charlottenburg zijn eigendom geworden... Maar nog altijd kwam het hem heel onwerkelijk voor. Het hield hem jong; hij had nog steeds die blik van verrukking en verbazing in zijn ogen. Dolff Sterne was nog niet blasé, niet van het leven, niet van het schrijven en zeker niet van haar.

Ze luisterde ademloos naar hem. Als hij over zijn boeken sprak, had zij het gevoel dat de verhalen tot leven kwamen. Dat karakters echte mensen werden. En als ze bij hem was, had ze het gevoel dat ze zelf ook weer tot leven kwam. In de weken nadat ze elkaar hadden leren kennen, zag hij de angst in haar ogen langzaam verdwijnen. Sinds hun ontmoetingen bij het meer was er iets aan haar veranderd. Ze had iets grappigs gekregen, iets jongs en verrukkelijks.

‘Weet je wel hoe aardig ik je vind, Cassandra?’ Hij had het zo langs zijn neus weg gezegd, toen ze op een dag langs het meer slenterden en genoten van de zachte lentebries.

‘Ga je dan een boek over mij schrijven?’

‘Moet dat?’

Ze had haar lavendelkleurige ogen even neergeslagen, en toen ze weer naar hem opkeek, schudde ze haar hoofd. ‘Nee, hoor. Er zou niet veel over mij te melden zijn. Geen overwinningen, geen successen, geen grootse daden. Helemaal niets.’

Even hield hij haar blik vast; in haar lavendelkleurige en zijn diepzwarte

ogen lagen woorden die nog niet uitgesproken konden worden. 'Vind je dat zelf?'

'Het is de waarheid. Toen ik werd geboren, stapte ik het leven in en als ik sterf, stap ik er weer uit. En in die tijd zal ik een heleboel prachtige jurken dragen, naar duizend deftige diners gaan, naar ontelbare goed gezongen opera's luisteren... En dat is alles, mijn lieve vriend.'

Op haar negenentwintigste klonk haar stem alsof ze alle hoop had verloren. De hoop dat het leven eens anders zou worden.

'En je stuk dan?'

Ze haalde haar schouders op. Ze wisten beiden het antwoord. Ze zat gevangen in een diamanten kooi. Ze keek naar hem op en lachte opnieuw. 'Dus mijn enige hoop op roem en glorie is op jou gevestigd. Jij moet mij in een boek beschrijven. Een of andere exotische persoonlijkheid van mij maken.'

Dat had hij al gedaan, maar hij durfde het haar niet te zeggen. Nog niet. Hij trok haar arm door de zijne en speelde het spelletje mee.

'Goed. Laten we er dan in elk geval voor zorgen dat het jou tenminste bevalt. Wat zou je willen zijn? Wat is exotisch genoeg? Een spion? Een vrouwelijke chirurg? De minnares van een zeer beroemd man?'

Ze trok een gezicht en lachte. 'Wat afschuwelijk. Nee, Dolff, dat is verschrikkelijk saai. Eens kijken...' Ze gingen in het gras zitten; met een weids gebaar zette ze haar breedgerande hoed af en schudde haar lange haar. 'Nee, een actrice, denk ik... Je zou een ster in Londen van mij kunnen maken... en dan...' Ze hield haar hoofd een beetje schuin en wond een plukje haar om haar lange, sierlijke vingers. Haar ringen schitterden in de zon. 'Dan... zou ik naar Amerika kunnen gaan en daar een ster worden.'

'Zo zo, Amerika. Waar?'

'New York.'

'Ben je daar wel eens geweest?'

Ze knikte. 'Met mijn vader, toen ik achttien werd. Het was fantastisch. We waren –' Ze zweeg. Ze had hem bijna verteld dat ze te gast waren geweest bij de Astors in New York en bij de president in Washington D.C., maar dat leek haar toch niet juist. Ze wilde hem niet imponeren; ze wilde zijn vriendin zijn. En ze mocht hem veel te graag om zulke spelletjes met hem te spelen. Want hoe succesvol hij ook was, hij zou

nooit opgenomen worden in dat wereldje van haar. Dat wisten ze beiden. Maar ze spraken er nooit over.

‘Wat waren jullie?’ Hij keek naar haar, z’n knappe gezicht vlak bij het hare.

‘We waren verliefd op New York. Ik tenminste.’ Ze zuchtte en keek smachtend naar het meer.

‘Lijkt het op Berlijn?’

Ze schudde haar hoofd alsof ze het Charlottenburger Schloss wilde laten verdwijnen. ‘Nee, het is er schitterend. Het is nieuw en modern, druk en heel opwindend.’

‘En Berlijn is natuurlijk erg saai.’ Hij kon er niets aan doen, maar soms moest hij om haar lachen. Alle dingen die ze over New York had verteld, vond hij terug in Berlijn.

‘Je plaagt me.’ Haar stem klonk verwijtend, maar haar ogen bleven vrolijk. Ze vond het heerlijk om bij hem te zijn en genoot van hun middagwandelingen. Ze ontsnapte steeds vaker aan haar dagelijkse verplichtingen om hem hier in het park te kunnen zien.

Zijn ogen stonden vriendelijk toen hij haar antwoordde. ‘Ja, ik plaag je, Cassandra. Vind je dat erg?’

Ze schudde langzaam haar hoofd. ‘Nee, dat vind ik niet erg.’ Ze zweeg even en zei toen: ‘Ik heb het gevoel dat ik jou beter heb leren kennen dan wie ook.’ Hij moest bekennen dat hij er net zo over dacht. Ze was nog steeds zijn droom, zijn ideaal, maar toch ontliep ze hem voortdurend, behalve hier in het park. ‘Weet je wat ik bedoel?’ Hij wist niet goed wat hij moest zeggen en knikte. Hij wilde haar niet afschrikken, zodat ze niet meer met hem zou gaan wandelen.

‘Ja, ik begrijp het.’

Ze voelde het meer aan dan dat ze het werkelijk begreep. En toen vergat hij even zichzelf en pakte haar lange tere hand, die zwaar was van de vele ringen. ‘Wil je met me meegaan en thee met mij drinken?’

‘Nu?’ Bij die vraag was haar hart even blijven stilstaan. Ze wilde wel... Ze dacht niet...

‘Ja, nu. Of heb je andere verplichtingen?’

Ze schudde langzaam haar hoofd. ‘Nee, dat niet.’

Ze had natuurlijk kunnen zeggen dat ze het te druk had, dat ze een afspraak had, dat ze ergens op de thee werd verwacht. Maar ze deed het

niet. Ze keek met die grote lavendelkleurige ogen naar hem op. ‘Dat wil ik heel graag.’

Ze liepen lachend en pratend naast elkaar, een beetje nerveus, terwijl ze de bescherming van het paradijs voor het eerst achter zich lieten. Hij vertelde haar grappige verhaaltjes en ze lachte terwijl ze zich naast hem voortrepte, zwaaiend met haar hoed. Het leek wel of ze plotseling haast hadden. Of ze al die maanden tijdens de wandelingen in het park hiernaar toe hadden geleefd.

De deur met het fraaie houtsnijwerk zwaaide langzaam open en ze kwamen in een grote marmeren hal. Boven een biedermeier bureau hing een enorm, mooi schilderij. Hun voetstappen klonken hol toen ze achter hem aan naar binnen liep.

‘Dus hier woont de beroemde schrijver.’

Hij glimlachte nerveus naar haar toen hij zijn hoed op het bureau wierp. ‘Dit huis is veel beroemder dan ik. In de zeventiende eeuw is het van een baron geweest en sindsdien was het in heel wat beroemder handen dan de mijne.’

Hij keek trots om zich heen en straalde toen ze eerst omhoogkeek naar het gebeeldhouwde rococoplafond en toen weer naar hem.

‘Het is prachtig, Dolff.’ Ze leek volkomen op haar gemak en stak haar hand naar hem uit.

‘Kom, ik zal je de andere vertrekken laten zien.’

De rest van het huis maakte de belofte van de hal waar. Er waren prachtige bewerkte plafonds, schitterend ingelegde vloeren, kleine kristallen kandelaars en grote smalle ramen die uitkeken op een tuin waarin kleurige bloemen bloeiden. Op de begane grond bevond zich een grote woonkamer en een kleinere die hij gebruikte als hij zich wilde terugtrekken. Op de tweede verdieping was de keuken, de eetkamer en een klein bedienvertrek waar een fiets en drie paar ski's stonden. En daarboven waren twee reusachtige, schitterende slaapkamers, met uitzicht op het slot en het park. Iedere slaapkamer had een balkon en in de grootste was een klein wenteltrapje, bijna verstopt in een hoek van de kamer.

‘Waar leidt die heen?’ Ze was nieuwsgierig. Het huis was prachtig. Dolff had alle reden om trots te zijn.

Hij glimlachte naar haar. Hij genoot van de bewondering en goedkeuring in haar ogen. ‘Mijn ivoren toren. Daar werk ik.’

‘Ik dacht dat je in dat kamertje beneden werkte.’

‘Nee, daar ontvang ik alleen maar vrienden. In de woonkamer voel ik me nog steeds niet helemaal op mijn gemak. Maar hier’ – hij wees naar de bovenkant van het wenteltrapje – ‘gebeurt het.’

‘Mag ik eens kijken?’

‘Natuurlijk; als jij je een weg kunt banen door de papieren die om mijn bureau heen liggen.’ Maar er lagen helemaal geen papieren rond het opgeruimde bureau. Het was een klein maar heel mooi vertrek met rondom uitzicht. Er was een gezellige open haard en er stonden overal boeken. Het was echt een vertrek waarin je je thuis kon voelen. Met een tevreden zucht ging Cassandra in een grote leren stoel zitten.

‘Wat een heerlijk, heerlijk huis.’ Met een dromerige blik in haar ogen keek ze naar het slot.

‘Ik geloof dat ik het huis hierom heb gekocht. Mijn ivoren toren en het uitzicht.’

‘Ik kan je geen ongelijk geven, hoewel de rest ook schitterend is.’ Ze had één been onder zich opgetrokken, en toen ze naar hem glimlachte had ze een vredige uitdrukking op haar gezicht, die hij nog nooit had gezien. ‘Weet je, Dolff? Ik heb het gevoel dat ik eindelijk thuis ben. Dat ik mijn hele leven op dit moment heb gewacht.’ Haar ogen bleven op hem rusten. ‘Misschien,’ – zijn stem klonk bijna fluisterend – ‘heeft dit huis al die jaren op jou gewacht, net als ik...’ Er ging een rilling door hem heen. Hij had dat eigenlijk niet willen zeggen. Maar er was geen boosheid in haar ogen te lezen. ‘Neem me niet kwalijk, dat bedoelde ik niet zo.’

‘Het geeft niet, Dolff.’ Ze stak haar hand naar hem uit; de zon weerkaatste in haar diamanten zegelring. Hij nam haar hand teder in de zijne, en zonder er verder bij na te denken trok hij haar langzaam in zijn armen. Hij leek haar een eeuwigheid zo vast te houden en toen kusten ze elkaar onder de helderblauwe voorjaarshemel. Ze omklemden elkaar in zijn ivoren toren. Ze kustte hem met een gretigheid en hartstocht die het vuur in hem aanwakkerde. En het leek uren te duren voordat hij de tegenwoordigheid van geest had om zich los te maken.

‘Kassandra...’ In zijn ogen stond zowel geluk als droefheid te lezen, maar ze stond op en wendde zich van hem af. Ze keek neer op het park. ‘Niet doen.’ Ze fluisterde. ‘Niet zeggen dat het je spijt. Ik wil het niet

horen... Ik kan niet...' En toen draaide ze zich naar hem om. In haar ogen herkende hij zijn eigen pijn. 'Ik verlang al zo lang naar je.' 'Maar...' Hij haatte zichzelf om zijn weifelende houding, maar hij moest het zeggen, al was het alleen maar voor haar.

Ze legde hem met een handgebaar het zwijgen op.

'Ik begrijp het. Cassandra von Gotthard zegt zulke dingen niet, niet-waar?' De blik in haar ogen verhardde zich. 'Je hebt volkomen gelijk. Dat is ook zo. Maar ik wilde het. Mijn god, wat verlangde ik daarnaar. Een moment geleden had ik er zelf geen idee van hoe sterk mijn verlangen was. Ik heb dit nog nooit gevoeld. Tot nu toe heb ik mijn leven geleid zoals het hoorde. En weet je wat ik heb, Dolff? Niets. Weet je wie ik ben? Niemand. Ik ben leeg.' Ze keek hem aan door een mist van tranen. 'En ik was op zoek naar jou om mij weer een ziel te geven.' Ze wendde zich opnieuw van hem af. 'Het spijt mij.'

Zachtjes liep hij op haar toe en legde zijn armen om haar middel. 'Niet doen. Je mag nooit, nooit denken dat je niemand bent. Voor mij ben je alles. Al die maanden heb ik er alleen maar naar verlangd om jou beter te leren kennen, om bij je te zijn, om jou iets van mijzelf te geven en iets met jou te delen. Ik wil je geen pijn doen, Cassandra. Ik wil je niet in mijn wereld opnemen en het jou onmogelijk maken om in de jouwe te leven. Daar heb ik het recht niet toe. Ik heb het recht niet om jou ergens heen te brengen waar je niet gelukkig kunt zijn.'

'Wat? Hier?' Ze draaide zich om en keek hem ongelovig aan. 'Denk je dat ik hier ongelukkig zou zijn? Bij jou? Al is het maar een uur?'

'Maar daar gaat het nu juist om. Hoe lang, Cassandra? Een uur? Twee? Een middag?' Hij had een gekwelde uitdrukking op zijn gezicht.

'Dat is al genoeg. Een enkel moment zoals dit in mijn leven zou al genoeg zijn.' Ze boog haar hoofd, haar zachte lippen trilden. 'Ik houd van je, Dolff... Ik houd van jou... Ik...'

Hij drukte zijn lippen op de hare en legde haar zo het zwijgen op. Langzaam liepen ze de smalle trap weer af, maar verder kwamen ze niet. Hij pakte haar zachtjes bij de hand, voerde haar mee naar zijn bed en ontdeed haar van haar grijze zijden jurk. Voorzichtig trok hij haar crèmekleurige satijnen slipje uit en voelde haar fluweelzachte huid. Ze lagen daar uren bij elkaar.

Hun lippen, handen, lichamen en hun hart versmolten tot een.

Sinds die dag waren er vier maanden voorbijgegaan en hun liefde had hen beiden veranderd. Cassandra's ogen straalden en schitterden; ze plaagde hem en speelde met hem; ze zat met gekruiste benen op zijn grote bed dat versierd was met houtsnijwerk. En ze vertelde hem grappige voorvallen die ze de dag daarvoor had beleefd. En het werk van Dolff had een nieuwe diepte gekregen. Het leek of hij door een nieuwe kracht was bezield, die uit zijn diepste innerlijk scheen te komen. Ze deelden samen iets, waarvan ze zeker wisten dat nog nooit iemand het had gevoeld. Ze vormden een combinatie van het beste uit twee werelden: zijn moeizaam verworven, vastbesloten gevecht om de top te bereiken en haar voorzichtige strijd om los te komen van haar gouden banden.

Soms wandelden ze nog door het park, maar minder vaak. Als ze niet in zijn huis waren, vond hij haar vaak droevig. Er waren te veel andere mensen, te veel kinderen en gouvernantes. En paartjes die door het park slenterden. Ze wilde alleen met hem zijn in hun eigen beschermde wereldje. Ze wilde niet herinnerd worden aan de wereld buiten, een wereld die ze niet deelden.

'Wil je teruggaan?' Hij had al een hele tijd zwijgend op haar gelet. Ze lag elegant uitgestrekt op het gras, gekleed in een bleekpaars gewaad dat haar benen bedekte. De zon weerkaatste in haar gouden haar. In het gras lag een paarse zijden hoed en haar kousen hadden dezelfde ivoorkleur als haar kleine schoentjes. Om haar hals droeg ze een zwaar parelsnoer en achter haar in het gras lagen haar handschoenen en de paarse zijden handtas met het ivoeren slot die bij haar jurk paste.

'Ja, ik wil terug.' Ze stond snel op, met een gelukkige glimlach op haar gezicht.

'Waar keek je daarnet naar?' Hij had gebiologeerd naar haar zitten staren.

'Naar jou.'

'Waarom?'

'Omdat je zo ongelooflijk mooi bent. Weet je, als ik over jou zou moeten schrijven, dan zou ik daar geen woorden voor kunnen vinden.'

'Nou, schrijf dan maar dat ik lelijk, dom en dik ben.' Ze grijnsde naar hem en ze moesten alle twee lachen. 'Zou je dat leuk vinden?'

'Geweldig.' Ze was weer plagerig en ondeugend.

'Nou, dan zou tenminste niemand je herkennen.'

‘Ga je echt over me schrijven?’

Een tijdje was hij in gedachten verzonken, terwijl ze naar het geliefde huis terugliepen. ‘Op een dag, maar nu nog niet.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik nog te veel van je ben vervuld om iets zinnigs te kunnen schrijven. Het is heel goed mogelijk’ – hij keek glimlachend op haar neer – ‘dat ik nooit meer iets zinnigs zal kunnen schrijven.’

Hun gezamenlijke middagen waren hun heilig. En vaak wisten ze niet waar ze die door wilden brengen, in bed of op de heerlijke bank in zijn ivoren toren terwijl ze spraken over zijn werk.

Kassandra was de vrouw op wie hij altijd had gewacht. En in Dolff had Kassandra gevonden aan wie ze zo wanhopig behoefte had; iemand die de vreemde dwalingen van haar ziel begreep, de verlangens, de verscheurdheid, de opstandigheid tegen de eenzame beperkingen van haar wereld. Ze waren het met elkaar eens geworden. En ze wisten alle twee dat ze, althans nu, geen keus hadden.

‘Wil je een kopje thee, liefste?’ Ze gooide haar hoed en handschoenen op het bureau in de hal en zocht in haar tasje naar een kam. Hij was van onyx en ivoor, prachtig ingelegd en peperduur, zoals alles wat ze bezat. Ze deed hem terug in haar tas en draaide zich glimlachend om naar Dolff. ‘Sta daar niet zo dom naar me te grinniken... thee?’

‘Hmmm... wat? Ja. Ik bedoel, nee. Laat maar zitten, Kassandra.’

Toen pakte hij haar stevig bij de hand. ‘Ga mee naar boven.’

‘Je wilt me zeker een nieuw hoofdstuk laten zien, hè?’ Haar ogen twinkelden en haar onvergelijkelijke glimlach speelde om haar lippen.

‘Natuurlijk. Ik heb een heel nieuw boek dat ik uitgebreid met je wil bespreken.’

Toen hij een uur later vredig naast haar lag te slapen, keek ze op hem neer met tranen in haar ogen. Behoedzaam liet ze zich uit bed glijden. Ze vond het altijd vreselijk om bij hem weg te gaan, maar het was bijna zes uur. Zachtjes sloot ze de deur van de grote witte marmeren badkamer. En tien minuten later kwam ze, volledig gekleed, naar buiten. Met een smachtende, droevige uitdrukking op haar gezicht. Ze bleef even staan bij het bed. Alsof hij voelde dat ze naast hem stond, opende hij zijn ogen.

‘Ga je weg?’

Ze knikte, en op beider gezicht was even pijn te lezen. ‘Ik houd van je.’

Hij knikte begrijpend. ‘Ik ook van jou.’ Hij kwam overeind en stak zijn armen naar haar uit. ‘Tot morgen, mijn liefste.’
Ze glimlachte, kuste hem opnieuw en blies hem vanuit de deuropening een kushand toe voor ze zich de trap af haastte.